

paa etsteds; han anbringer sine Apparater til Ildpaaaættelsen og derefter gaaer han tilbage og lægger sig. Efterat have lagt sig, fortryder han sin Gjerning, han bliver bange og nu iler han ud for at forhindre Ildbranden. Nu kan det hændes, at det ikke er begyndt at brænde, og han er i saa Fald straffri, men han kan ogsaa komme forsilbe, Ilden kan have grebet saaledes om sig, at den ikke kan slukkes. I sidste Tilfælde straffes han for fuldbyrdet Gjerning, men i første Tilfælde er han straffri, uagtet det, hvorpaa det kommer an, den forbryderiske Villie, i begge Tilfælde er den samme. Men jeg erkjender ogsaa her Vægten af de Grunde, der kunne tale for denne Bestemmelse, navnlig at Straffeloven i det Tilfælde, jeg her har for Dø, dog har opnaaet, hvad den skulde, nemlig har overvundet den forbryderiske Villie, og at det i criminalpolitisk Henseende kan være rigtigt, at der findes en saadan Bestemmelse. Jeg vilde derfor finde det saameget mere betænkeligt, bestemt at holde fast paa Forandringer i denne Bestemmelse, som den er af mere indgribende Natur, og Forandringer deri maatte bevirke Forandringer i mange andre Bestemmelser, saaledes i §§ 53 og 54 og flere andre. Jeg skal altsaa i saa Henseende villigt underkaste mig Lovudkastet og opgive min personlige Mening i den Overbeviisning, at Spørgsmaalet jo kan være tvivlsomt, og at det ikke kan være muligt ved et saadant Lovarbejde altid at see gjennemført, hvad man selv anseer for det Rigtige. — Af hvad der er anført og med Høie vil kunne anføres til Noes for det foreliggende Lovudkast, vil jeg tillade mig at fremhæve, at man ved dets Gjennemlæsning ikke støder paa Noget, som er En aldeles fremmed; det Hele er, om jeg saa maa sige, noget Bekjendt. Lovconcipisterne have holdt sig til det Bestaaende, forsaavidt det ikke var absolut fornybent at foretage Forandringer, og selv i saa Fald har man holdt sig til det Bestaaende i Henseende til Maaden, hvorpaa den enkelte Materie er fremskilt og ordnet. Forsaavidt man i mange Henseender har fundet det nødvendigt at foretage Forandringer, har man sluttet sig til den Retspraxis, der i Aarenes Løb har uddannet sig, og til den Anvendelse

af Loven, der ogsaa paa anden Maade, navnlig ad administrativ Veie, er bleven almindelig; man har sluttet sig til den Opfattelse af de paagjældende Handlingers Charakter, som har udviklet sig i vore Samsfundsforhold. Denne Egenstabs ved Loven lægger jeg særdeles Vægt paa, fordi jeg antager, at det ifølge denne vil være muligt, at Loven kan træde i Kraft, uden at man derved risikerer, at der skeer noget Anstød mod Retsbeviidigheden. Er der noget Nyt, gaaer det fornemmelig i en formildende Retning, og her vil man hellerikke støde paa nogen særdeles Banstuelighed. Det er allerede bemærket af den ærede første Valer, at Benaadninger vistnok ville indtræde i stor Udstrækning med Hensyn til saadanne Individuer, der ifølge den ældre Lovgivning ere dømt til strengere, end det efter den nye Lov vilde have været Tilfældet, og at der vilde være fuld Anledning til at benaade disse Individuer; men heller ikke derved vil der være nogen Banstuelighed. — Et andet Fortrin skal jeg ogsaa tillade mig at fremhæve. Jeg antager, at det er den første Egenstabs ved en Straffelovbog, at den er lige for Alle. Spørger jeg nu, om Straffelovgivning for Diebliffet er lige for Alle, vil man vel kunne besvare dette Spørgsmaal med „Ja“, men med Hensyn til Straffelovgivningens Anvendelse i enkelte Retninger kan man dog vel sige, at der ikke findes en saa fuldstændig Lighed, som man kunde ønske. Jeg sigter her navnlig til een Klasse af Forseelser, Forbrydelser imod Sædeligheden. Den gjældende Straffelov er jo i saa Henseende høist mangelfuld og bliver ikke anvendt, men man raaer Bod paa Manglerne ad administrativ Veie. Derved er der imidlertid indkommet, troer jeg, en ikke ringe Vilkaarlighed, og man vil vistnok give mig Ret i, at Lighed i Lovens Anvendelse her ikke altid har gjort sig gjældende. Det forekommer mig idetmindste saa, at Forseelser, der i de høiere Samsfundsclasser ikke ændres, i de lavere undertiden blive forfulgte med ikke ringe Strengbed. En saadan Mangel vil nu blive hævet ved Ophøielsen af dette Udcast til Lov. Administrationen har ikke her Noget at gjøre. Det Eneste, der i saa Henseende har stødt mig, er § 177, hvor det siges, at naar Personer af forskjelligt Køn, uagtet